

Falsificarea binelui

Într-una din scrierile sale, Șapte boli ale spiritului uman, Constantin Noica are o remarcă pertinentă potrivit căreia, binele este falsificat, asemenea banilor. Sub înfățișarea binelui ne sunt prezentate non-valori, erezii, lucruri și fapte vătămătoare, persoane cu moralitate îndoielnică. Este tocmai adevărul formulat Sfântul Prooroc Isaiia cu aproape trei mii de ani în urmă: **„Vai de cei ce zic răului bine și binelui rău; care numesc lumina întuneric și întunericul lumină; care socotesc amarul dulce și dulcele amar”** (Is. 5, 20). Ideea o regăsim și la Sfântul Apostol Pavel care consemnează adevărul precum că **„satana se preface în înger al luminii... slujitorii lui iau chip de slujitori ai dreptății, al căror sfârșit va fi după faptele lor”** (II Corinteni 11, 14-15).

Într-adevăr, trăim într-o lume a falsurilor, care ne agrează la tot pasul. Ni se spune cu obstinație că sectele sunt „biserici”, că ereziile fără număr pe care le propovăduiesc acestea sunt căi care, chipurile, duc la Dumnezeu. Simulacrul de „taine” practicate de acești impostori ai istoriei sunt asimilate Sfintelor Taine ale Bisericii lui Hristos. Ce blasfemie! „Religiile” păgâne (budismul, islamismul, șintoismul, etc.) sunt puse în rând cu Sfânta Credință Ortodoxă, singura mântuitoare, ignorându-se prăpastia de netrecut dintre acestea și Adevăr. Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos este așezat de mințile întunecate în același plan cu impostori precum Mahommed, Budha, Lao Tse, ca întemeietori de „religii”. Cei care diriguiesc Biserica lui Hristos de pe tronurile episcopale ni se prezintă drept păstori care trebuie urmați și ascultați orbește, fără discernământ, chiar dacă stau cu capetele descoperite și ne inoculează cu sânge ereziile ecumeniste. Pe aceștia-i numesc Sfintele Canoane pseudo-episcopi, pseudo-învățători, față de care avem datoria și obligația de a ne îngrădi prin nepomenire la Sfintele Slujbe, până la ipotetica lor pocăință.

E foarte ușor ca la o anumită vreme să primești o sumă de bani în bancnote false, fără să-ți dai seama. Până la descoperirea falsului poate trece oarecare vreme. Este posibil ca o anumită învățătură pierzătoare de suflete, o erezie, să-ți fie prezentată, în modul cel mai convingător, ca dreaptă învățătură și s-o primești ca atare. S-a întâmplat în numeroase rânduri în istoria Bisericii noastre. Primejdia ereziilor este una cu care se confruntă Biserica Ortodoxă în vremea noastră. Ați auzit vreun eretic care să recunoască deschis că învățătura lui îl duce pe om în iad? Desigur, nu. A spus vreodată diavolul că este pierzător de suflete, semănând

neghina în ogorul Bisericii? Nicidecum. Așa și ereticii veacului acestuia, vin cu pretenția deținerii în exclusivitate a adevărului, **„având înfățișarea adevăratei Credințe, dar tăgăduind puterea ei. Depărtează-te și de aceștia”** (II Timotei 3, 5).